

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1302/05
05.10.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Vide Petrović-Škero, Nede Antonić i Sofije Vagner - Ličenoski, članova veća, u parnici tužioca AA, koja zastupa punomoćnik BB, advokat, protiv tužene VV, koju zastupa punomoćnik GG, advokat, radi deobe zajedničke imovine stečene u braku, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu br. Gž. 2102/2004 od 23.2.2005. godine, u sednici veća odžanoj 5.10.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu br. Gž. 2102/2004 od 23.2.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Opštinskog suda u Temerinu br. P. 374/00 od 4.11.2003. godine, tužbeni zahtev tužioca je usvojen, te je utvrđeno da zajedničku imovinu parničnih stranaka stečenu u braku čine porodična stambena zgrada, koja se sastoji od prizemlja i potkrovlja, a što u prirodi predstavlja sobu, predsoblje, kuhinju, trpezariju, kupatilo u prizemlju i tri sobe, kupatilo i predsoblje u potkrovlju, ukupne površine 170 m², kao i nedovršena stambena zgrada, koja se sastoji od prizemlja i potkrovlja površine 230m², koje nepokretnosti predstavljaju vangruntovno vlasništvo, a koje su izgrađene na parceli br. DD, te je utvrđeno da je tužilac suvlasnik na navedenim nepokretnostima u 4/5 dela, a da je tužena suvlasnik u 1/5 dela, što je tužena dužna priznati i trpeti da se na osnovu presude kada se za to steknu zakonski uslovi u javne knjige izvrši upis prava vlasništva srazmerno utvrđenim suvlasničkim delovima i to u korist tužioca 4/5 dela, a u korist tužene 1/5 dela, te je tužena obavezana da tužiocu na ime naknade parničnih troškova plati 157.000,00 dinara.

Drugostepenom presudom Okružnog suda Novom Sadu br. Gž. 2102/2004 od 23.2.2005. godine, delimično je uvažena žalba tužene i presuda Opštinskog suda u Temerinu br. P. 374/00 od 4.11.2003. godine preinačena tako što se tužbeni zahtev tužioca delimično usvaja i utvrđuje da je tužilac suvlasnik na nekretninama opisanim u stavu III izreke prvostepene presude u 1/2 dela, dok je tužena suvlasnik u 1/2 dela, što je tužena dužna priznati i trpeti da se na osnovu ove presude kada se za to steknu zakonski uslovi u javne knjige na opisanim nepokretnostima izvrši upis prava vlasništva srazmerno utvrđenim suvlasničkim delovima i to u korist tužioca 1/2 dela i u korist tužene 1/2 dela, te je određeno da svaka stranka snosi svoje troškove, dok je u preostalom delu žalba tužene odbijena i prvostepena presuda u stavu II i III izreke potvrđena.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužilac pobija drugostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Republički javni tužilac se nije izjasnio o izjavljenoj reviziji, a tužena nije podnela odgovor na reviziju.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu čl. 386. Zakona o parničnom postupku revizijski sud je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nisu počinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. tačka 11. Zakona o parničnom postupku, na koje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nisu osnovani navodi revizije o počinjenim bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. tačka 13. Zakona o parničnom postupku, jer je drugostepena presuda valjana obrazložena.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju parnične stranke su bile u braku od 1976. do 2000. godine, i imaju dve ćerke. Tužilac je dobio stan od svoje radne organizacije koji je 1992. godine otkupljen. Otkupna cena stana u iznosu od 2.000 DM je plaćena iz zajedničkih sredstava parničnih stranaka. Iste godine stan je prodat za 41.000 DM, a za 36.000 DM je kupljena kuća u ___ koja nije bila završena, pa je ostalih 5.000 DM utrošeno za izgradnju ove kuće. Na kući su radili radnici kojima je plaćeno iz zajedničke kase, ali su radila i lica kojima nije plaćeno, jer su u prijateljskim odnosima sa tužiocem, a nekim majstorima se tužilac odužio svojim besplatnim radom. Tužilac je od oca nasledio 2 jutra zemlje koje je prodao za 6.000 DM, a od ovih sredstava je za 1.500 DM kupio salaš. Tužilac je u periodu od 1987. do 2000. godine zaradio ukupno 14.453.115,00 dinara, a tužena je u istom periodu zaradila 5.128.684,00 dinara. Tužilac se bavio i dopunskim poslovima. Tužena je od svoje firme dobila deonice koje su prodate za 1.500 DM, što je uloženo u izgradnju kuće. Tužena je za vreme trajanja braka obavljala poslove domaćice i vodila brigu o deci, a u izgradnji spornih nekretnina učestvovala je u tom smislu što je spremala nakon odlaska majstora, a učestvovala je i prilikom skidanja cigala sa kamiona i skidanja crepova.

Drugostepeni sud je ceneći utvrđene činjenice pravilno zaključio da su parnične stranke podjednako doprinele

sticanju sporne zajedničke imovine, tako da je pravilno primenjeno materijalno pravo kada je žalba tužene delimično uvažena i prvostepena presuda preinačena. Pravilno primenjujući odredbe čl. 321. Zakona o braku i porodičnim odnosima, drugostepeni sud je za svoju odluku dao valjane razloge koje prihvata i revizijski sud, tako da se u reviziji tužioca neosnovano ukazuje na pogrešnu primenu materijalnog prava.

Ostali navodi revizije kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja nisu mogli biti predmet ocene revizijskog suda zbog odredbi čl. 385. st.3. Zakona o parničnom postupku, prema kojima se revizija ne može izjaviti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Na osnovu navedenog, primenom čl. 393. Zakona o parničnom postupku, revizija je kao neosnovana odbijena.

Predsednik veća – sudija

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

SM